

jordbruksfastigheten, då deremot en stor del jordbruksfastighet, samt all annan fastighet och kapitalvärde äro derifrån befriade. Mig synes att staten borde öfvertaga detta onus, och ingen vore väl lämpligare att bestrida kronobrefföringen än just Kongl. Postverket, som uteslutande har all den öfriga brefbeföringen sig anförtrodd. Jag tror att, då årligen så många nya poststationer anläggas och kommunikationerna förbättras, och hvarje beställningsman numera har sina postbud, den till fots vandrande kronoposten skulle till en stor del kunna indragas och förenklas.

På grund af hvad jag har haft äran anföra vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen må till Kongl. Maj:t ingå med underdånig skrifvelse, att Kongl. Maj:t täcktes taga i nådigt öfvervägande och låta utarbета och för nästkommande Riksdag framlägga ett förslag om den ersättning, som för sådant fall må vara erforderlig, derest icke rättigheten för det hårdt tryckta jordbruket kan anses derifrån blifva befriadt utan ersättning.

Stockholm den 28 Jaauari 1871.

Johan Jönsson.

N:o 137.

Af Herr Johan Jönsson från Christianstads län: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, med begäran om förklaring af Kongl. Brevet till Kongl. Kammar-kollegium den 17 September 1856, angående helgonskylden.

Under 1862 och 1865 samt 1869 årens riksdagar hafva motioner blifvit väckta, hvarigenom representationens uppmärksamhet blifvit fästad på det oriktiga förhållandet, som uppkommit till följe af Kongl. Maj:ts nådiga bref af den 17 September 1856. Dock utan åsyftad verkan.

Då

Då jag nu ånyo upptager denna fråga till Riksdagens ompröfvande, vill jag, jemte det jag hänvisar till ofvan anförda års motioner vid riksdagen, äfven angifva följande skäl för hvad jag här kommer att yrka. Genom ofvansagde Kongl. Maj:ts nådiga bref, har för vissa församlingar återvunnits den till åtskilliga städer i landskaperna Skåne, Halland och Blekinge fordom utgående såkallade klockarehelgonskylden, att för dessa församlingars egna behof användas. Just derigenom att den återvunna helgonskylden, enligt det Kongl. brefvet, får användas för den församlings *egna* behof, hvarifrån den utgått, hafva åstadkommits åtskilliga orättvisor och rättegångar vissa församlingar emellan, derigenom att inom ett pastorat, som består af två eller flera församlingar, hvilka utgjort helgonskyld, tillförene så tillgått, att helgonskyldsgifvarne i den ena församlingen till hela eller till större eller mindre del lemnat den derifrån utgående helgonskylden till en stadsskola, men deremot i andra församlingarne, helgonskylden utgjorts som lön till hela pastoratets gemensamma klockare, och till följd deraf inträffat, att, sedan helgonskylden från stadsskolorna återvunnits, denna förmån tillkommit endast den församling, hvarifrån den utgått, och för dess egna behof användes, hvaremot de andra församlingarne ännu ensamt eller till större delen få ensamma aflöna pastoratets gemensamma klockare.

Det anförda torde vara nog för att visa, att en förändring i berörda hänseende torde vara af nöden. Och får jag med anledning häraf hos Riksdagen vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville hos Kongl. Maj:t göra den hemställan, att Kongl. brefvet till Kammar-kollegium af den 17:de September 1856 måtte så förklaras, att den derigenom till pastorat som består af flera församlingar, och der ofvanberörda förhållande eger rum, återvunna helgonskylden skall tillkomma hela pastoratet gemensamt i förhållande till hvarje församlings hemmantal som utgjort helgonskyld, för att till redan bestämdt ändamål användas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1871.

Johan Jönsson.